

Het boek Daniël - nummer honderd zestien

Het onthullen van de dagen van wraak: een profetische verkenning van Jeremia's waarschuwing en de laatste generatie

Jeff Pippenger
2024-03-04

In het vorige artikel beschouwden wij Jeremia hoofdstuk vijftig, en in die passage het oordeel over Babylon, dat begint bij de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten en eindigt met de toorn van God. Het uitvoerend oordeel is de dag van de wraak des Heeren, die werd voorgesteld door de verwoesting van Jeruzalem in het jaar 70 n.Chr. De verwoesting van Jeruzalem, voltrokken door Rome in 70 n.Chr., was voorafgeschaduwd door de verwoesting van Jeruzalem, uitgevoerd door Nebukadnezar. Tezamen verschaften zij twee getuigen van het Uitvoerend Oordeel over de hoer van Tyrus, die ook de hoer van Openbaring hoofdstuk zeventien is.

Jeremia deelt ons mee dat, wanneer de wraak van de Heere aan het moderne Babylon is voltrokken, beginnende met de spoedig komende zondagswet, „In die dagen en in die tijd, spreekt de Heere, zal de ongerechtigheid van Israël gezocht worden, maar zij zal er niet zijn; en de zonden van Juda, maar zij zullen niet gevonden worden; want Ik zal hen vergeven die Ik overlaat.” In die dagen zal de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend reeds voltooid zijn.

“Wat doet u, broeders, in het grote werk der voorbereiding? Zij die zich met de wereld verenigen, ontvangen het wereldse stempel en bereiden zich voor op het merkteken van het beest. Zij die zichzelf wantrouwen, die zich voor God vernederen en hun zielen reinigen door de waarheid te gehoorzamen, dezen ontvangen het hemelse stempel en bereiden zich voor op het zegel van God op hun voorhoofden. Wanneer het bevel uitgaat en het stempel wordt opgedrukt, zal hun karakter tot in alle eeuwigheid rein en vlekkeloos blijven.” Testimonies, deel 5, 216.

Het uitvoerende oordeel begint met de tweede stem van Openbaring hoofdstuk achttien, die mannen en vrouwen oproept uit Babylon te vluchten, en Jeremia zegt: „hun dag is gekomen, de tijd van hun bezoeking. De stem van hen die vluchten en ontkomen uit het land van Babylon, om in Sion te verkondigen de wraak van de HEERE, onze God, de wraak van zijn tempel. Roept de boogschutters bijeen tegen Babylon; allen die de boog spannen, leger u daartegen rondom; laat niemand daarvan ontkomen; vergeld haar naar haar werk; doet haar naar alles wat zij gedaan heeft.” Haar oordeel wordt voltrokken door de „boogschutters”. De eerste verwijzing naar een boogschutter in de Schriften betreft Ismaël.

En God hoorde de stem van de jongen; en de engel van God riep Hagar toe vanuit de hemel en zei tot haar: Wat scheelt u, Hagar? Vrees niet, want God heeft de stem van de jongen gehoord, daar waar hij is. Sta op, hef de jongen op en houd hem met uw hand vast, want Ik zal hem tot een groot volk maken. En God opende haar ogen, en zij zag een waterput; en zij ging erheen, vulde de kruik met water en gaf de jongen te drinken. En God was met de jongen; en hij groeide op, woonde in de woestijn en werd een boogschutter. Genesis 21:17–20.

Het „uur van de grote aardbeving” in Openbaring elf markeert het begin van het uitvoerende oordeel over de hoer van Rome, dat aanvangt bij de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten. In dat „uur” „komt de derde wee spoedig. En de zevende engel blies de bazuin.” De derde wee is de zevende bazuin. Het zijn de boogschutters van de islam die worden aangewend om Zijn oordeel te voltrekken over hen die het merkteken van het pauselijke gezag (zondagsverering) opleggen, en hen vervolgen die het merkteken van Gods gezag (sabbatsverering) hooghouden.

In Lukas hoofdstuk eenentwintig geeft Jezus, in antwoord op de vragen van de discipelen over de verwoesting van Jeruzalem en de tempel, een historische beschrijving die tevens de geschiedenis van de laatste dagen voorstelt. Hij verwijst naar de „dagen der wrake”, wat een wezenlijk profetisch kenmerk van Zijn bediening als de Messias was, dat Hij aanduidde in de openingsverklaring van Zijn bediening door uit de profeet Jesaja voor te lezen aan de gemeente in Nazareth. De verklaring te Nazareth en de passage uit Jesaja vertegenwoordigden niet alleen Zijn bediening, maar ook de boodschap van Zijn discipelen, en meer in het bijzonder het werk en de bediening van de beweging van de honderd vierenveertig duizend.

De Geest van de Heere HEERE is op mij, omdat de HEERE mij gezalfd heeft om een blijde boodschap te brengen aan de zachtmoedigen; Hij heeft mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van hart, om voor de gevangenen vrijheid uit te roepen, en opening der gevangenis voor hen die gebonden zijn; om uit te roepen het aangename jaar des HEEREN en de dag der wraak van onze God; om te troosten allen die treuren; om te beschikken over de treurenden van Sion, dat hun gegeven worde sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid, een lofgewaad voor een benauwde geest; opdat zij genoemd worden eiken der gerechtigheid, een planting des HEEREN, opdat Hij verheerlijkt worde. En zij zullen de oude puinhopen herbouwen, de vroegere verwoestingen weder oprichten, en de verwoeste steden vernieuwen, de verwoestingen van vele geslachten. En vreemden zullen staan en uw kudde weiden, en de zonen van de buitenlander zullen uw akkerlieden en uw wijngaardeniers zijn. Maar gij zult Priesters des HEEREN genoemd worden; men zal u dienaren van onze God noemen; gij zult het vermogen der heidenen eten, en in hun heerlijkheid zult gij u beroemen. In plaats van uw schande zult gij dubbel ontvangen, en in plaats van smaad zullen zij juichen over hun deel; daarom zullen zij in hun land het dubbele bezitten; eeuwige vreugde zal hun ten deel vallen. Want Ik, de HEERE, heb het recht lief, Ik haat roof bij het brandoffer; en Ik zal hun werk in waarheid leiden, en Ik zal met hen een eeuwig verbond sluiten. En hun nageslacht zal bekend zijn onder de heidenen, en hun nakomelingen te midden der volken; allen die hen zien, zullen hen erkennen, dat zij een zaad zijn dat de HEERE gezegend heeft. Ik zal mij zeer verblijden in de HEERE, mijn ziel zal zich verheugen in mijn God; want Hij heeft mij bekleed met de klederen des heils, de mantel der gerechtigheid heeft Hij mij omgedaan, gelijk een bruidegom zich met sieraden tooit, en gelijk een bruid zich versiert met haar juwelen. Want gelijk de aarde haar gewas voortbrengt, en gelijk een hof doet uitspruiten wat daarin gezaaid is, also zal de Heere HEERE gerechtigheid en lof doen uitspruiten voor alle volken. Jesaja 61:1–11.

De honderdvierenveertigduizend die in Ezechiël hoofdstuk negen verzegeld zijn, zijn degenen die treuren over de zonden in de kerk en in de wereld. “Het aangename jaar des HEEREN en de dag der wraak van onze God” is de tijd waarin degenen die in Sion treuren, vertroost worden en tot

“eiken der gerechtigheid” worden, om “de HEERE te verheerlijken”. Zij verheerlijken de HEERE, want “in die dagen en te dien tijde, spreekt de HEERE, zal Israëls ongerechtigheid gezocht worden, maar zij zal er niet zijn”. Degenen die treuren, zijn degenen die verzegeld zijn, en zij zijn het die “de oude puinhopen zullen herbouwen”, die “de verwoestingen van vroeger zullen doen verrijzen” en die “de verwoeste steden zullen herstellen, de verwoestingen van vele geslachten”. Zij zullen “Priesters des HEEREN genoemd worden”, en men zal hen noemen “Dienaren van onze God.”

De gerechtigheid van de honderd vierenveertigduizend zal „voortspruiten voor alle volken”, wanneer zij worden opgericht als een banier in het uur van de grote aardbeving. Hun gerechtigheid wordt geleidelijk tevoorschijn gebracht, want zij is „gelijk de aarde haar spruit voortbrengt, en gelijk een hof doet uitspruiten hetgeen daarin gezaaid is; also zal de Heere HEERE gerechtigheid en lof doen uitspruiten.” De verzegeling van de honderd vierenveertigduizend begon bij de komst van de spade regen op 1 september 2001. Toen werden de spruiten der aarde voortgebracht. Jesaja geeft aan wanneer de spruiten uitspruiten.

Naar mate, wanneer Gij haar doet uitschieten, zult Gij met haar rechten; Hij houdt Zijn ruwe wind in op de dag van de oostenwind. Daarom zal daardoor de ongerechtigheid van Jakob verzoend worden; en dit is al de vrucht: de wegneming van zijn zonde; wanneer hij al de stenen van het altaar maakt als kalkstenen die aan stukken geslagen zijn, zullen de gewijde palen en de beelden niet blijven staan. Jesaja 27:8, 9.

Op „de dag van de oostenwind”, die Zijn „ruwe wind” is, welke „Hij in toom houdt”, zal het „uitspruiten” van de knoppen beginnen wanneer de regen „afgemeten” is. „In toom houdt” betekent ingehouden. Wanneer de vier winden door de vier engelen van Openbaring hoofdstuk zeven worden ingehouden, begint de verzegeling van de honderd vierenveertig duizend. In die tijd begint de late regen met mate te „sprekelen”, want het woord „maat” in het vers betekent matigheid. Aan het begin van de periode van de verzegeling van de honderd vierenveertig duizend is de late regen afgemeten, en aan het einde van de periode is hij zonder maat.

„De grote uitstorting van de Geest van God, die de gehele aarde verlicht met zijn heerlijkheid, zal niet komen voordat wij een verlicht volk hebben, dat uit ervaring weet wat het betekent medearbeiders van God te zijn. Wanneer wij ons volledig en van ganser harte aan de dienst van Christus hebben toegewijd, zal God dit erkennen door een uitstorting van zijn Geest zonder maat; maar dit zal niet geschieden zolang het grootste deel van de gemeente niet medearbeiders van God zijn. God kan zijn Geest niet uitstorten wanneer zelfzucht en zelfbevrediging zich zo duidelijk openbaren; wanneer een geest de overhand heeft die, indien zij in woorden werd uitgedrukt, dat antwoord van Kaïn zou verwoorden: ‘Ben ik mijn broeders hoeder?’ Indien de waarheid voor deze tijd, indien de tekenen die zich allerwege verdichten en getuigen dat het einde van alle dingen nabij is, niet voldoende zijn om de sluimerende kracht op te wekken van hen die belijden de waarheid te kennen, dan zal een duisternis evenredig aan het licht dat heeft geschinen deze zielen overvallen. Er bestaat niet de schijn van een verontschuldiging voor hun onverschilligheid die zij God zullen kunnen voorleggen op de grote dag van de eindafrekening. Er zal geen reden aan te voeren zijn waarom zij niet hebben geleefd en gewandeld en gewerkt in het licht van de heilige waarheid van het woord van God, en zo door hun gedrag, hun meeleven en hun ijver aan een door de zonde verduisterde wereld hebben geopenbaard dat de

kracht en werkelijkheid van het evangelie niet konden worden weersproken.” Review and Herald, 21 juli 1896.

De beproevingsperiode van de late regen en de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend begint met het afmeten van de uitstorting van de Heilige Geest, want de tarwe en het onkruid zijn gekomen tot de tijd van de oogst. De regen brengt beide klassen tot rijpheid; vervolgens worden aan het einde van de beproevingsperiode de tarwe en het onkruid gescheiden, en de tarwe zal dan „uit ervaring weten wat het betekent medewerkers Gods te zijn”. Dan zullen zij „zich geheel en met heel hun hart aan de dienst van Christus hebben toegewijd; God zal dit feit erkennen door een uitstorting van zijn Geest zonder mate.”

De “dag van de ruwe oostenwind” brak aan op 11 september 2001, en Habakuks worsteling met de valse boodschap van vrede en veiligheid van de boodschap van de late regen, in tegenstelling tot de boodschap die de dag van Gods wraak aanwijst, begon. Op dat moment begonnen de planten, zowel tarwe als onkruid, te botten en de vrucht voort te brengen die zij bij het oordeel van de spoedig komende zondagswet zouden openbaren.

„Nogmaals, deze gelijkenissen leren dat er na het oordeel geen genadetijd meer zal zijn. Wanneer het werk van het evangelie is voltooid, volgt onmiddellijk de scheiding tussen de goeden en de bozen, en het lot van elke groep is voor eeuwig vastgesteld.” Lessen uit het leven van alledag, 123.

De ene groep buigt zich neer voor de zon in Ezechiël hoofdstuk acht, en de andere ontvangt het zegel van God in Ezechiël hoofdstuk negen. In Lukas hoofdstuk eenentwintig identificeert Christus de honderdvierendertigduizend, en Hij stelt een teken voor dat de laatste generatie van de geschiedenis der aarde markeert. Hij heeft het teken aangewezen dat christenen moeten herkennen om te vluchten voor de verwoesting van Jeruzalem.

En wanneer gij Jeruzalem door legers omsingeld zult zien, weet dan dat zijn verwoesting nabij is. Laten dan zij die in Judea zijn, vluchten naar de bergen; en laten zij die in het midden ervan zijn, wegtrekken; en laten zij die op het land zijn, daar niet binnengaan. Want dit zijn de dagen der wraak, opdat alles wat geschreven is, vervuld worde. Lukas 21:20–22.

Jezus duidde, „regel op regel”, meer profetische kenmerken van het teken aan, want Zijn woorden zijn niet alleen door Lukas, maar ook door Mattheüs en Markus opgetekend.

En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken; en dan zal het einde komen. Wanneer gij dan de gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door de profeet Daniël, zult zien staan in de heilige plaats (wie het leest, die geve er acht op), laten dan zij die in Judea zijn, vluchten naar de bergen. Mattheüs 24:14–16.

En het evangelie moet eerst onder alle volken gepredikt worden. Maar wanneer zij u zullen wegvoeren en overleveren, weest dan niet tevoren bezorgd over wat gij spreken zult, en bedenkt het ook niet van tevoren; maar wat u in dat uur gegeven wordt, spreek dat; want gij zijt het niet die spreekt, maar de Heilige Geest. En de broer zal de broer overleveren tot de

dood, en de vader de zoon; en kinderen zullen opstaan tegen hun ouders en maken dat zij gedood worden. En gij zult door allen gehaat worden om Mijns Naams wil; maar wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden. Maar wanneer gij de gruwel der verwoesting zult zien, waarvan gesproken is door Daniël, de profeet, staande waar hij niet behoort te staan, (die het leest, die merke daarop,) laten dan zij die in Judea zijn, vluchten naar de bergen.
Markus 13:10–14.

Voordat de zeven laatste plagen, die de uiteindelijke en volmaakte vervulling zijn van de „dagen der wrake”, over twee klassen voltrokken worden, moet het evangelie van het koninkrijk onder alle volken worden gepredikt en verkondigd. De evangelieboodschap wordt aan de volken gegeven bij de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten, wanneer de honderd vierenveertigduizend worden opgericht als een banier. De „dagen der wrake” duiden de periode aan van het Uitvoerend Oordeel over de hoer van Babylon, die begint met de zondagswet in de Verenigde Staten en eindigt wanneer Michaël opstaat, de genadetijd voor de mensheid wordt afgesloten en de toorn van God wordt uitgegoten in de zeven laatste plagen.

De tijdsperiode is het „uur” dat Markus aanduidt, en het „uur” van de „grote aardbeving”, en het „uur” waarin de tien koningen overeenkomen hun zevende koninkrijk aan het pausdom te geven. Wanneer de laatste ziel het evangelie heeft aangenomen dat aan alle volken wordt verkondigd, sluit de genadetijd, en wordt Gods toorn zonder barmhartigheid uitgestort. Die periode begint wanneer het evangelie aan alle volken wordt verkondigd terwijl de banier wordt opgeheven, en eindigt wanneer de laatste persoon antwoord geeft op de evangelieboodschap die door de banier wordt verkondigd en gepredikt en bekendgemaakt. Die tijdsperiode zijn de „dagen der wraak”.

In Lukas, hoofdstuk eenentwintig, wijst Jezus die geschiedenis nauwkeurig aan, want Hij identificeert de laatste generatie, die niet zal sterven vóór Zijn wederkomst. Hij noemt een teken, dat wordt voorgesteld als de gruwel der verwoesting, waarvan door de profeet Daniël gesproken is. Het teken is wanneer de gruwel der verwoesting staat in de „heilige plaats”, en wanneer hij „staat waar hij niet behoort”, hetgeen tevens het moment is waarop Jeruzalem „door legers omringd” is.

Toen Jeruzalem in het jaar 66 door legers omsingeld werd onder Cestius, vluchtten de christenen in Jeruzalem de stad uit, en Zuster White stelt vast dat er tijdens de verwoesting, die uiteindelijk in het jaar 70 eindigde, niet één christen omkwam. Cestius begon een belegering en trok zich vervolgens om ogenschijnlijk onbekende redenen terug, en de christenen in de stad vluchtten in overeenstemming met de waarschuwing die met het teken verbonden was. In het jaar 70 voltooide Titus de verwoesting door opnieuw een belegering in te stellen. De belegering door Cestius was het begin van wat de Eerste Joods-Romeinse Oorlog wordt genoemd, en de belegering en verwoesting die door Titus werden voltrokken, vormden het einde van de Eerste Joods-Romeinse Oorlog.

De gehele geschiedenis duurde drieënhalf jaar, begon en eindigde met een belegering, en het begin bevatte een teken voor Gods volk. Die geschiedenis werd door Christus aangeduid als de dagen van Gods wraak, hetgeen een specifiek element was dat Hij in Zijn bediening moest aanwijzen. Die dagen stellen het uitvoerend oordeel voor over de hoer van Rome, dat begint bij de spoedig komende zondagswet en eindigt wanneer de menselijke genadetijd sluit. Aan het begin van het

uitvoerend oordeel over de hoer van Babylon worden de honderdvierendertigduizend opgeheven als een banier, wat een teken is. Wanneer Gods andere kudde het teken ziet, moet zij uit Babylon vluchten, welks verwoesting werd getypeerd door de verwoesting van Jeruzalem.

In het volgende artikel zullen wij Lucas hoofdstuk eenentwintig verder beschouwen.